

понеже единъ генералъ, който до вчера се е считалъ за твърдѣ добъръ, не може днесъ изведнажъ да стане съвсѣмъ лошъ; много е за вѣрване, че ако е допусналъ грѣшки, той ще се опита да ги поправи и, разбира се, ще ги поправи много по-добрѣ отколкото неговия замѣстникъ, тъй като кому ще бждатъ най-добрѣ извѣстни причинитѣ за сторената грѣшка, ако не на тогозъ, който я е направилъ! За съжаление, направенитѣ въ началото на една война грѣшки сж твърдѣ мъчно поправими впоследствие.

Кой, прочее, ще бжде сердаря, генералисимуса, главнокомандующия, който би смогналъ да обедини въ своята личностъ командването на бжджщитѣ армии? Кой ще бжде онзи Фридрихъ или Бонапартъ, който ще може въ деня на рѣшителното сражение, да управлява 500000 человекъ?

Продължете, мислено, въ дѣсно и особено въ лѣво, бойната линия въ сражението на 6-и августъ 1870 год.; прибавете отгорѣ и още 300,000 борци — и ще видите като какво би могли да направятъ фельдмаршалъ Молтке или принцъ Фридрихъ-Карлъ, щомъ като боя е билъ наченатъ вече съ тѣзи 500,000 человекъ и съ всичката тѣхна артилерия!

За напредъ дѣйствителната роль на единъ главнокомандующъ ще бжде да може той да бди върху кооперативността въ дѣйствиата между командующитѣ на групитѣ отъ армии и за постигането на стратегически цели.

И така, главнокомандующиятъ ще може да дава само общитѣ директиви прѣди започването на сраженията, и неговата дѣятелностъ спира съ започването на рѣшителния бой. Ако неговата кавалерия е добра и многочисленна, то той ще получи добри резултати въ висшето управление на маситѣ — и тогава маневъра